

พระธรรมดาเนียล - ตอนที่หนึ่งร้อยสิบ

พันธมิตรสามฝ่ายแห่งโรม:

การเปิดเผยความสำคัญเชิงพยากรณ์ของแต่รทั้งหลายในพระธรรมวิวรณ์

Jeff Pippenger

2024-03-01

ศาสนาอิสลามแห่งวิบัติครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สองในพระธรรมวิวรณ์ บทที่เก้า

เป็นภาพแทนการพิพากษาที่ถูกนำมาสู่กรุงโรม วิลเลียม มิลเลอร์ ได้เรียกแต่รทั้งหลายว่า

“การพิพากษาอันจำเพาะ” ซึ่งถูกนำมาสู่กรุงโรม

แต่วิลเลอร์ไม่อาจมองเห็นโรมสมัยใหม่ในฐานะพันธมิตรสามฝ่ายซึ่งนำโลกไปสู่อาร์มาเก็ดดอน อุไรอาห์ สมิต

ตระหนักว่าแต่รทั้งหลายเป็นภาพแทนการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อโรม และว่าแต่รที่ห้าและที่หก

(วิบัติครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สอง) เป็นการพิพากษาต่อคริสตจักรคาทอลิก

“สำหรับการอธิบายแต่รข้อนี้ เราจะอ้างจากงานเขียนของคุณคืออีกครั้ง ผู้เขียนผู้นี้กล่าวไว้อย่างถูกต้องว่า ‘แทบจะไม่มีใครมองเห็นพ้องต้องกันอย่างสม่ำเสมอในหมู่นักตีความเกี่ยวกับส่วนอื่นใดของพระธรรมวิวรณ์ เท่ากับที่มีต่อการประยุกต์ใช้แต่รข้อที่ห้าและข้อที่หก หรือวิบัติครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สอง กับชาวซาราเซ็นและชาวเติร์ก ความหมายนี้ชัดเจนยิ่งนักจนแทบจะไม่อาจเข้าใจผิดได้ แทนที่จะมีเพียงหนึ่งหรือสองข้อที่ระบุถึงแต่ละอย่าง พระธรรมวิวรณ์บทที่เก้าทั้งบทได้อุทิศพื้นที่เป็นส่วนเท่า ๆ กันแก่การพรรณนาถึงทั้งสอง”

“จักรวรรดิโรมันเสื่อมลงด้วยการพิชิต ดังเช่นที่มันได้ก่อตั้งขึ้นด้วยการพิชิต; แต่พวกซาราเซ็นและพวกเติร์กเป็นเครื่องมือซึ่งโดยพวกเขาในศาสนาที่ยืมเท็จได้กลายเป็นสั้เขียนของคริสตจักรที่ทรยศต่อความเชื่อ; และด้วยเหตุนี้

แทนที่แต่รโบที่ห้าและโบที่หกจะถูกกำหนดเรียกด้วยชื่อนั้นเพียงอย่างเดียวเช่นเดียวกับก่อนหน้านั้น แต่รเหล่านั้นจึงถูกเรียกว่า วิบัติ” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

สิ่งที่วิลเลอร์และสมิตมิได้ตระหนักเกี่ยวกับแต่รทั้งหลายว่าเป็นการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อโรมนั้น

ก็คือการพิพากษาเหล่านั้นได้เกิดขึ้นโดยการบังคับให้มีการนมัสการดวงอาทิตย์ ในปี ค.ศ. 321

คอนสแตนตินได้ตรากฎหมายวันอาทิตย์ฉบับแรก

และเก้าปีต่อมาเขาได้ย้ายราชธานีจากกรุงโรมไปยังนครคอนสแตนติโนเปิล

อันเป็นการเริ่มต้นกระบวนการแตกสลายของจักรวรรดิโรมัน ในพระธรรมดาเนียล บทที่สิบเอ็ด

โรมนอกศาสนาจะปกครองอย่างสูงสุดเป็นเวลา “หนึ่งกาล” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนช่วงเวลาสามร้อยหกสิบปี

ตั้งแต่ยุทธการที่แอกริเทียมในปี 31 ก่อนคริสตกาล จนถึงปี ค.ศ. 330

เมื่อคอนสแตนตินได้แบ่งราชอาณาจักรออกเป็นตะวันตกและตะวันออก

เขาจะเข้าไปอย่างสันติแม้ถึงสถานที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของมณฑล

และเขาจะกระทำการที่บรรพบุรุษของเขามีได้กระทำ ทั้งที่บรรพบุรุษของบรรพบุรุษของเขาก็มิได้กระทำ

เขาจะกระจายของริบ ของปล้น และทรัพย์สมบัติท่ามกลางพวกเขา เออ

เขาจะวางแผนอุบายของตนต่อที่กำบังอันแข็งแกร่งต่าง ๆ แม้เพียงชั่วเวลาหนึ่ง ดาเนียล 11:24

ตลอดระยะเวลาสามร้อยหกสิบปีนั้น จักรวรรดิโรมันโดยสาระสำคัญแล้วไม่อาจมีผู้ใดพิชิตได้

แต่เมื่อเมืองหลวงถูกย้ายไปยังตะวันออก

ความสามารถในการปกครองจักรวรรดิอันมหึมาเช่นนั้นก็ไม่อาจดำรงอยู่ต่อไปได้อีก

คอนสแตนตินพยายามอ้างการควบคุมไว้โดยแบ่งอาณาจักรออกระหว่างบุตรชายทั้งสามของตน แต่การนั้นกลับยิ่งเร่งให้การล่มสลายของจักรวรรดิเดิมทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

เมื่อสันตะปาปาขึ้นครองบัลลังก์แห่งพิภพในปี ค.ศ. 538 ณ สภาออร์เลอ็องครั้งที่สาม ได้มีการตรากฎหมายถือวันอาทิตย์ขึ้น ดังนั้น ในปี ค.ศ. 606

โมฮัมเหม็ดจึงเริ่มต้นพันธกิจเชิงพยากรณ์ของเขา และเป็นสัญลักษณ์แทนแตรซึ่งนักประวัติศาสตร์ระบุว่า เป็น "การเขียนดีแห่งคริสตจักรที่ละทิ้งความเชื่อ" ประวัติศาสตร์ของวิบัติครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สอง ซึ่งเริ่มต้นด้วยพันธกิจของโมฮัมเหม็ดในปี ค.ศ. 606 ได้สิ้นสุดลงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เมื่อแตรที่เจ็ดดังขึ้น.

วิบัติประการที่สองก็ล่วงไปแล้ว; และดูเถิด วิบัติประการที่สามก็มาถึงโดยเร็ว และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เป่าแตรขึ้น; และมีเสียงอันดังในสวรรค์กล่าวว่า ราชอาณาจักรทั้งหลายแห่งโลกนี้ได้กลายเป็นราชอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และของพระคริสต์ของพระองค์; และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์ วิวรณ์ 11:14, 15

ตลอดประวัติศาสตร์ของวิบัติสองประการแรก คอนสแตนตินโอเปิล เมืองหลวงของโรมตะวันออก ถูกพิชิตในปี ค.ศ. 1453 และโรมของสันตะปาปาในตะวันตกได้รับบาดเจ็บถึงตายในปี ค.ศ. 1798 "แล้แห่งคริสตจักรที่เสื่อมทรามจากความเชื่อ" ได้นำความพินาศมาสู่ทั้งโรมฝ่ายบ้านเมืองและโรมฝ่ายศาสนา สหภาพสามประการของโรมสมัยใหม่จะสำเร็จขึ้นเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาถึงในไม่ช้า

"พวกโปรเตสแตนต์แห่งสหรัฐอเมริกาจะเป็นแนวหน้าในการยื่นมือข้ามมหาสมุทรไปจับมือกับลัทธิทรงวิญญาณ; พวกเขาจะเอื้อมข้ามห้วงลึกไปประสานมือกับอำนาจแห่งโรม; และภายใต้อิทธิพลของการรวมตัวสามประการนี้ ประเทศนี้จะดำเนินตามรอยเท้าของโรมในการย้ายสิทธิแห่งมโนธรรม" The Great Controversy, 588.

ในเวลานั้น อิสลามแห่งภัยพิบัติประการที่สามจะกระทำให้การพิพากษาของพระเจ้าตกเหนือโรมสมัยใหม่ เนื่องจากการบังคับให้ถือการนมัสการในวันอาทิตย์ของเธอ ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับโรมนอกศาสนาและโรมภายใต้อำนาจสันตะปาปามาแล้ว ต่อโรมนอกศาสนานั้น พระองค์ทรงใช้แตรสี่ประการแรกเพื่อนำการปกครองของโรมันในนครหลวงแห่งโรมตะวันตกไปสู่จุดจบภายในปี ค.ศ. 476 เพราะหลังจากปี ค.ศ. 476 แล้ว ผู้ปกครองของนครนั้นก็ไม่มีผู้ใดสืบเชื้อสายโรมันอีกเลย ภายในปี ค.ศ. 1453 แตรประการที่ห้าของอิสลามได้นำการปกครองของโรมันแห่งโรมตะวันออกไปสู่จุดจบ ภายในปี ค.ศ. 1798 การปกครองของสันตะปาปาเหนือการแบ่งแยกสืบส่วนแต่เดิมของบรรดาประชาชาติแห่งยุโรปก็ถูกนำไปสู่จุดจบในประวัติศาสตร์ของแตรประการที่หกแห่งอิสลาม การล่มสลายของราชอาณาจักรฝ่ายพลเรือนของโรม ทั้งฝ่ายตะวันตกและฝ่ายตะวันออก และของราชอาณาจักรฝ่ายศาสนาของโรม ได้บังเกิดขึ้นภายหลังการบังคับใช้นมัสการดวงอาทิตย์แบบนอกศาสนา

"ประชาชนแห่งสหรัฐอเมริกาเคยเป็นชนชาติที่ได้รับความโปรดปรานเป็นพิเศษ; แต่เมื่อพวกเขาจำกัดเสรีภาพทางศาสนา ละทิ้งโปรเตสแตนต์ และให้การสนับสนุนแก่ลัทธิโรมันคาทอลิก ขนาดแห่งความผิดของพวกเขาจะเต็มบริบูรณ์ และ 'การละทิ้งความเชื่อของชาติ' จะถูกบันทึกไว้ในสมุดแห่งสวรรค์ ผลของการละทิ้งความเชื่อนี้คือความพินาศของชาติ" Review and Herald, May 2, 1893.

การประยุกต์ใช้คำพยากรณ์สามชั้นเป็นการสถาปนาลักษณะเฉพาะของความสำเร็จครบถ้วนครั้งสุดท้ายของคำพยากรณ์นั้น โดยอาศัยลักษณะของความสำเร็จครบถ้วนสองครั้งแรก เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 วิบัติประการที่สามได้มาถึงในประวัติศาสตร์ เดิมทีวิบัติประการนี้ได้มาถึงแล้วเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

เพราะวิบัติประการที่สามคือแตรโบที่เจ็ด และแตรนั้นได้เริ่มเป่าขึ้นในเวลานั้น แต่เช่นเดียวกับอิสราเอลในอดีต อิสราเอลยุคใหม่ได้เลือกการกบฏ และก่อให้เกิดช่วงเวลาแห่งการพเนจรในถิ่นทุรกันดารแทนที่จะทำพระราชกิจให้เสร็จสิ้น เพราะฉะนั้น เวลาของการประทับตราแห่งทูตสวรรค์องค์ที่สามจึงได้ถูกเลื่อนออกไป จนกระทั่งได้เริ่มขึ้นอีกครั้งในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001.

“เป็นเวลาสี่สิบปีที่ความไม่เชื่อ การบ่นพึมพำ และการกบฏ ได้ปิดกั้นอิสราเอลโบราณไว้จากแผ่นดินคานาอัน บาบเดียวกันนี้ได้ทำให้การเข้าสู่คานาอันฝ่ายสวรรค์ของอิสราเอลยุคปัจจุบันล่าช้าออกไป ในทั้งสองกรณี มิใช่พระสัญญาของพระเจ้าที่บกพร่อง หากแต่เป็นความไม่เชื่อ ความผิดใฝ่ในโลก การไม่ถวายตนอย่างสิ้นเชิง และการแก่งแย่งกันในหมู่ผู้ที่อ้างตนว่าเป็นประชากรขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งได้ทำให้เราคงอยู่ในโลกแห่งบาปและความเศร้าโศกนี้มาเป็นเวลาหลายปีนับ” Selected Messages, book 2, 69.

พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง และพระองค์ทรงพิพากษาตามความสว่างที่มีอยู่ อิสราเอลสมัยใหม่มีความสว่างที่มีอยู่มากกว่าอิสราเอลโบราณ และเราได้รับแจ้งว่า “บาบอย่างเดียวกันนั้นได้ทำให้การเข้าสู่คานาอันแห่งสวรรค์ของอิสราเอลสมัยใหม่ล่าช้าออกไป” หากอิสราเอลสมัยใหม่ต้องรับผิดชอบเพียงต่อความสว่างที่อิสราเอลโบราณต้องรับผิดชอบเท่านั้น ก็ยอมเพียงพอแล้ว แต่พวกเขามีความสว่างมากกว่า ฉะนั้น หากเป็น “บาบอย่างเดียวกัน” ที่ทำให้ “อิสราเอลโบราณ” ต้องพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลา “สี่สิบปี” เช่นนั้นแล้ว ไม่เพียงแต่อิสราเอลสมัยใหม่ถูกขับไล่ออกไปสู่อุทยานทุรกันดาร” ในการกบฏปี 1863 เท่านั้น แต่พวกเขายังถูกกำหนดไว้อย่างแน่นอนพอ ๆ กันว่าจะต้องตายที่นั่นด้วย “บาบ” ของพวกเขาได้ทำให้งานของทูตสวรรค์องค์ที่สามล่าช้ามาจนถึงบัดนี้

“ทูตสวรรค์กล่าวว่า ‘ทูตสวรรค์องค์ที่สามกำลังรวบรวมพวกเขาไว้เป็นมัด ๆ หรือกำลังประทับตราพวกเขาไว้สำหรับยังฉางแห่งสวรรค์’ คนหมู่น้อยนี้มิทำที่อดโรยราวกับว่าพวกเขาได้ผ่านการทดลองและการต่อสู้อันหนักหน่วงมาแล้ว และดูประหนึ่งว่าดวงอาทิตย์เพิ่งโผล่พ้นจากหลังเมฆและส่องแสงลงบนใบหน้าของพวกเขา ทำให้พวกเขาดูมีชัย ราวกับว่าชัยชนะของพวกเขาใกล้จะตามมาแล้ว” Early Writings, 88.

บาบชนิดเดียวกันที่ได้ขับไล่อิสราเอลโบราณให้ออกไปตายในถิ่นทุรกันดาร ได้ทำให้งานของทูตสวรรค์องค์ที่สามซึ่งมาถึงเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ล่าช้าออกไป

“ภายหลังจากที่พระเยซูทรงเปิดประตูแห่งอภิสุทธิสถานแล้ว ความสว่างแห่งวันสะบาโตก็ได้ปรากฏให้เห็น และประชากรของพระเจ้าถูกทดสอบ ดังเช่นที่บุตรทั้งหลายของอิสราเอลเคยถูกทดสอบมาแล้วในสมัยโบราณ เพื่อจะดูว่าพวกเขาจะรักษาพระราชบัญญัติของพระเจ้าหรือไม่ ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์ที่สามขึ้นเบื้องบน แสดงทางแก่ผู้ที่ผิดหวังให้ไปสู่อภิสุทธิสถานแห่งสถานนมัสการในสวรรค์ เมื่อพวกเขาเข้าสู่อภิสุทธิสถานด้วยความเชื่อ พวกเขาก็พบพระเยซู และความหวังกับความชื่นชมยินดีก็บังเกิดขึ้นใหม่ ข้าพเจ้าเห็นพวกเขามองย้อนกลับไป ทบทวนอดีต ตั้งแต่การประกาศเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู ตลอดผ่านประสบการณ์ของพวกเขาจนถึงการสิ้นสุดของกำหนดเวลาในปี 1844 พวกเขาเห็นว่าความผิดหวังของตนได้รับการอธิบายแล้ว และความชื่นชมยินดีกับความแน่ใจก็ปลุกเร้าพวกเขาขึ้นอีกครั้ง ทูตสวรรค์องค์ที่สามได้ส่องสว่างแก่อดีต

ปัจจุบัน และอนาคต

และพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงนำพวกเขามาโดยการทรงจัดเตรียมอันลึกซึ้งของพระองค์อย่างแท้จริง”
Early Writings, 254.

นุตสวรรค์องค์ที่สามคือนุตผู้ประทับตรา และเขาได้มาถึงเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 แต่พระราชกิจของเขาถูกหน่วงไว้ด้วยบาปอย่างเดียวกันกับที่ทำให้อิสราเอลโบราณต้องตายในถิ่นทุรกันดาร การล่าช้าที่เกิดขึ้นเพราะการกบฏในปี 1863 นั้น เป็นการหน่วงพระราชกิจของนุตสวรรค์องค์ที่สาม และฉะนั้น การประทับตราจึงถูกขัดขวางและล่าช้ามานานกว่าหนึ่งร้อยปีแล้ว

“[กัณฑ์วิธี 32:6–15, quoted.] องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้หวังเห็นความจงรักภักดี แต่พระองค์ก็ทรงอดกลั้นต่อบาปและการล่วงละเมิดของประชากรของพระองค์ในคนชั่วอายุนี้เป็นเวลานาน หากประชากรของพระเจ้าได้ดำเนินตามคำปรึกษาของพระองค์ พระราชกิจของพระเจ้าก็จะได้ก้าวหน้าไป และข่าวสารแห่งความจริงจะได้ถูกประกาศแก่ชนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ทั่วพื้นพิภพทั้งหมด หากประชากรของพระเจ้าได้เชื่อพระองค์และเป็นผู้ปฏิบัติตามพระวจนะของพระองค์ หากพวกเขาได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ นุตสวรรค์ก็คงจะไม่ได้มาหาเราไปกลางฟ้าสวรรค์พร้อมกับขาวสารถึงนุตสวรรค์ทั้งสี่ผู้ซึ่งจะปล่อยลมทั้งหลาย เพื่อให้ลมเหล่านั้นพัดเหนือแผ่นดิน โดยร้องว่า จงยับยั้ง จงยับยั้งลมทั้งสี่ อย่าให้พัดเหนือแผ่นดิน จนกว่าเราจะได้ประทับตราผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าไว้ที่หน้าผากของพวกเขาเสียก่อน แต่เพราะประชาชนไม่เชื่อฟัง ไม่สำนึกคุณ และไม่บริสุทธิ์ ดังเช่นอิสราเอลในสมัยโบราณ เวลาจึงถูกยึดออกไป เพื่อให้ทุกคนได้ยืมขาวสารสุดท้ายแห่งพระเมตตาที่ประกาศด้วยเสียงอันดัง พระราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกขัดขวาง และเวลาแห่งการประทับตราก็ถูกเลื่อนออกไป หลายคนยังไม่ได้ยินความจริง แต่พระเจ้าจะทรงประทานโอกาสแก่พวกเขาให้ได้ยินและกลับใจใหม่ และพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจะดำเนินต่อไปข้างหน้า” Manuscript Releases, volume 15, 292.

เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 นุตสวรรค์องค์ที่สามได้มาถึงอีกครั้งหนึ่ง และช่วงเวลาแห่งการประทับตราซึ่งได้ล่าช้ามาตั้งแต่การกบฏในปี ค.ศ. 1863 ก็ได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง การมาถึงนั้นคือการมาของอิสลามแห่งวิบัติครั้งที่สาม ซึ่งก็คือแตรที่เจ็ดด้วย และเป็นสิ่งที่กำหนดจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการประทับตรา ช่วงเวลาแห่งการประทับตราได้เริ่มต้นขึ้นพร้อมกับการมาถึงของนุตสวรรค์องค์ที่สามเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เมื่อแตรที่เจ็ดเริ่มเป่า แต่แตรนั้นถูกขัดขวางและล่าช้าออกไป

และนุตสวรรค์องค์ที่ห้าพเจ้าเห็นยืนอยู่เหนือทะเลและเหนือแผ่นดินนั้น ได้ยกมือขึ้นสู่สวรรค์ และปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น และทรงสร้างแผ่นดินโลกและสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทรงสร้างทะเลและสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทะเลนั้น ว่าเวลาจะไม่มีอีกต่อไป แต่ในสมัยแห่งเสียงของนุตสวรรค์องค์ที่เจ็ด เมื่อท่านจะเริ่มเป่าแตร ความกล้าลึกของพระเจ้าก็จะสำเร็จ ดังที่พระองค์ได้ทรงประกาศไว้แก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกศาสนาดาบยากรณ์ วิวรณ์ 10:5–7

“เสียง” ของนุตสวรรค์องค์ที่เจ็ด คือเสียงของนุตสวรรค์ในวิวรณ์บทที่สิบแปด ซึ่งได้ลงมาเมื่ออาคารใหญ่โตทั้งหลายของนครนิวยอร์กถูกทำลายลง

ภายหลังสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นนุตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ และแผ่นดินโลกก็สว่างไสวด้วยรัศมีของท่าน และท่านร้องประกาศด้วยเสียงอันทรงพลังว่า “บาปโชนมหานครนั้นพินาศแล้ว พินาศแล้ว และได้กลายเป็นที่สิ่งสถิตของพวกผี

และเป็นที่ยกย่องของวิญญาณโสโครกทุกชนิด และเป็นกรงขังของนรกทุกชนิดที่โสโครกและน่าชัง เพราะวาบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธอันเกิดจากการล่วงประเวณีของนาง และบรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกก็ได้ล่วงประเวณีกับนาง และบรรดาพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกก็มั่งคั่งขึ้นด้วยความฟุ่มเฟือยอย่างยิ่งของนาง” วิวรณ์ 18:1-3

“สุรเสียง” ของทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ซึ่งลงมาบน สังกบรรดาทูตสวรรค์ให้ยึดลมทั้งสี่ไว้ ซึ่งถูกพรณนาเป็น “ม้าที่กำลังโกรธเกรี้ยว” พยายามจะหลุดพ้นออกไปและนำความตายกับความพินาศมาตามเส้นทางที่มันผ่านไป

“ทูตสวรรค์ของพระเจ้าปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ โดยยับยั้งลมทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกไว้ เพื่อมิให้ลมพัดเหนือแผ่นดินโลก หรือเหนือทะเล หรือเหนือต้นไม้ใด ๆ จนกว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าจะได้รับการประทับตราไว้ที่หน้าผากของตน ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ปรากฏให้เห็นว่ากำลังขึ้นมาจากทิศตะวันออก (หรือที่ซึ่งดวงอาทิตย์ขึ้น) ทูตสวรรค์ผู้ทรงอำนาจที่ยิ่งที่สุดองค์นี้ทรงถือพระราชลัญจกรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในพระหัตถ์ หรือของพระองค์ผู้เดียวซึ่งสามารถประทานชีวิตได้ ผู้ทรงสามารถจารึกเครื่องหมายหรือคำจารึกไว้บนหน้าผากว่า ผู้ใดจะได้รับความเป็นอมตะ ชีวิตนิรันดร์ เป็นสุรเสียงของทูตสวรรค์ที่สุดองค์นี้เองที่มีอำนาจบัญชาทูตสวรรค์ทั้งสี่ให้ควบคุมลมทั้งสี่ไว้จนกว่างานนี้จะสำเร็จ และจนกว่าท่านจะทรงมีพระบัญชาให้ปล่อยมันออกไป” Testimonies to Ministers, 445.

ทูตสวรรค์ผู้ทรงบัญชาแก่ทูตสวรรค์ทั้งสี่ให้ยับยั้งลมทั้งหลายนั้น คือทูตสวรรค์แห่งวิวรณ์บทที่สิบแปด ผู้ทรงกระทำให้แผ่นดินโลกสว่างไสวด้วยพระสิริของพระองค์ และ “เสียงอันดัง” ของท่านนั้นก็คือเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ด.

“และในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 7 ได้มีการนำเสนอภาพแทนอันยิ่งใหญ่เพียงใดไว้เพื่อให้เราได้ใคร่ครวญ เพื่อการปลอบประโลม และเพื่อการหนุนใจของเรา! ทูตสวรรค์ทั้งสี่ได้รับมอบหมายให้กระทำงานอย่างหนึ่งบนแผ่นดินโลก แต่พระองค์ผู้ทรงไถ่โลกโดยทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่นั้น ทรงมีชนส่วนน้อยที่ทรงเลือกไว้ ใครคือชนเหล่านั้น? คือบรรดาผู้ที่รักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเจ้า และมีความเชื่อของพระเยซู”

“ความสนใจของยอห์นถูกดึงไปยังอีกฉากหนึ่ง:

‘และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งขึ้นมาจากทิศตะวันออก

มิตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่’ (วิวรณ์ 7:2) ผู้นี้คือใคร? คือทูตสวรรค์แห่งพันธสัญญา

พระองค์เสด็จมาจากที่ซึ่งดวงอาทิตย์ขึ้น พระองค์ทรงเป็นแสงอรุณจากเบื้องบน

พระองค์ทรงเป็นความสว่างของโลก ‘ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งหลาย’

(ยอห์น 1:4) พระองค์คือผู้ที่อัสยาห์พรรณนาไว้ว่า: ‘ด้วยว่ามีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา

มีบุตรชายคนหนึ่งประทานแก่เรา และการปกครองจะอยู่บนบ่าของท่าน และนามของท่านจะถูกขนานนามให้ศรัทธา ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช’ (อิสยาห์ 9:6)

พระองค์ทรงร้องด้วยพระสุรเสียงดังผู้ทรงมีอำนาจสูงกว่าเหนือกองทัพทูตสวรรค์ในสวรรค์ ผู้ซึ่ง

‘ได้รับมอบหมายให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินโลกและทะเล’ โดยตรัสว่า ‘อย่าทำอันตรายแก่แผ่นดินโลก

หรือทะเล หรือต้นไม้ทั้งหลาย

จนกว่าเราจะได้ประทับตราบนหน้าผากของบรรดาผู้รับใช้แห่งพระเจ้าของเรา’ (วิวรณ์ 7:2, 3)”

“ที่นี้คือการรวมกันของพระเจ้าและมนุษย์ พระบัญชาถูกประทานแก่ทูตสวรรค์ทั้งสี่ให้ยับยั้งลมทั้งสี่ไว้จนกว่าพวกเขาจะได้รับพระสุรเสียงเรียกของพระองค์ จงอ่านทั้งบท คำร้องว่า ‘อย่าทำอันตราย’ นั้น เปล่งออกโดยพระผู้ทรงฟื้นฟู พระผู้ไถ่”

“การพิพากษาและพระพิโรธจะต้องถูกยับยั้งไว้เพียงชั่วระยะเวลาเล็กน้อย

จนกว่างานประการหนึ่งจะสำเร็จลุล่วง ชาวสารนั้น คือชาวสารเดือนและพระกรุณาครั้งสุดท้าย

ได้ถูกถ่วงเวลาในการทำงานของมันให้ล่าช้าไป ด้วยความรักเงินทองอย่างเห็นแก่ตัว
ความรักในความสบายอย่างเห็นแก่ตัว และความไม่เหมาะสมของมนุษย์ที่จะทำงานซึ่งจำเป็นต้องกระทำ
ทูตสวรรค์องค์ที่จะส่องโลกให้สว่างด้วยพระสิริของพระองค์
ได้ทรงรอคอยเครื่องมือมนุษย์ซึ่งแสงสว่างจากสวรรค์จะส่องผ่านได้
และด้วยประการนี้พวกเขาจึงร่วมมือกันในการประกาศข่าวสารนั้น
ซึ่งในความศักดิ์สิทธิ์และความเคร่งขรึมอันสำคัญยิ่งของมัน เป็นข่าวสารที่จะตัดสินชะตากรรมของโลก”
Manuscript Releases, volume 15, 222.

ทูตสวรรค์องค์ที่สาม ผู้ทรงเป็นพระคริสต์ ทรงเป็นทูตสวรรค์ผู้ประทับตราด้วย ซึ่งได้เสด็จมาเมื่อวันที่ 22
ตุลาคม ค.ศ. 1844 แต่เนื่องด้วยการไม่เชื่อฟังของประชากรของพระเจ้า
พระราชกิจแห่งการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันจึงได้ถูกหน่วงไว้จนถึงวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001
แล้วอิสลามแห่งวิบัติประการที่สามได้นำอาคารใหญ่ทั้งหลายแห่งนครนิวยอร์กลงมา
และกระบวนการประทับตราก็ได้เริ่มต้นขึ้น ณ จุดนั้น บรรดาประชาชาติจึงได้ “กริ้วขึ้น แต่ยังถูกยับยั้งไว้”
พระสุรเสียงแรกแห่งพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบแปด คือพระสุรเสียงที่ทรงบัญชาทูตสวรรค์ทั้งสี่ให้อดกลั้นไว้
ขณะที่ประชากรของพระเจ้ากำลังได้รับการประทับตรา

พระเยซูทรงใช้จุดเริ่มต้นเพื่อแสดงภาพจุดจบอยู่เสมอ และเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1993 อิสลามแห่งวิบัติ
ประการที่สาม ได้จุดชนวนระเบิดรถบรรทุกในโรงจอดรถใต้ดินของนอร์ททาวเวอร์แห่งเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์
การระเบิดดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากต่ออาคาร ทำให้มีผู้เสียชีวิตหกคน
และมีผู้บาดเจ็บอีกกว่าหนึ่งพันคน แม้ว่าการโจมตีครั้งนั้นจะไม่ทำให้หอคอยทั้งสองพังทลายลง
แต่ก็เป็นการก่อการร้ายครั้งสำคัญบนแผ่นดินสหรัฐอเมริกา และเป็นลางบอกเหตุล่วงหน้าถึงเหตุการณ์เมื่อวันที่
11 กันยายน ค.ศ. 2001

ช่วงเวลาแห่งการประทับตราได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001
แต่ได้รวมค่าเตือนไว้ล่วงหน้าแปดปีก่อนหน้านั้นด้วย การโจมตีอิสราเอลโดยอิสลามเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม ค.ศ.
2023 เป็นคำเตือนล่วงหน้าถึงการสิ้นสุดของช่วงเวลาแห่งการประทับตรา คุณลักษณะเชิงพยากรณ์ของวิบัติ
ประการที่สามได้ถูกสถาปนาขึ้นพร้อมกับคุณลักษณะเชิงพยากรณ์ของวิบัติสองประการแรก
ในข้อเปิดของวิวรณ์บทที่เก้า การประทับตราของชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนได้รับการพรรณนาไว้

เราจะพิจารณาเรื่องนั้นในบทความถัดไป

“หากจากเหตุการณ์เช่นนี้จะมาถึง คือการพิพากษาอันใหญ่หลวงเช่นนั้นเหนือโลกที่มีความผิด
แล้วที่ลี้ภัยสำหรับประชากรของพระเจ้าจะอยู่ที่ไหน?
พวกเขาจะได้รับการคุ้มครองอย่างไรจนกว่าความกริ้วจะลวงพ้นไป?
ยอห์นเห็นบรรดาธาตุแห่งธรรมชาติ—แผ่นดินไหว พายุ
และความขัดแย้งทางการเมือง—ซึ่งถูกแสดงให้เห็นว่าอยู่ภายใต้การยับยั้งของทูตสวรรค์สี่องค์
ลมเหล่านี้อยู่ภายใต้การควบคุมจนกว่าพระเจ้าจะตรัสให้ปล่อยออกไป
นั่นคือความปลอดภัยของคริสตจักรของพระเจ้า ทูตสวรรค์ของพระเจ้าปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์
คอยยับยั้งลมทั้งหลายของแผ่นดินโลกไว้ เพื่อมิให้ลมเหล่านั้นพัดต้องแผ่นดินโลก หรือทะเล
หรือบรรดาดันไม้ใด ๆ จนกว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าจะได้รับการประทับตราที่หน้าผากของตน
แล้วได้เห็นทูตสวรรค์ผู้ทรงอำนาจองค์นั้นกำลังขึ้นมาจากทิศตะวันออก (หรือจากที่ดวงอาทิตย์ขึ้น)
ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์มากที่สุดองค์นี้มีตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในมือ
หรือของพระองค์ผู้เดียวผู้สามารถประหารชีวิต
ผู้สามารถจารึกไว้ที่หน้าผากทั้งหลายซึ่งเครื่องหมายหรือคำจารึกนั้น แก่ผู้ที่มีความเป็นอมตะ คือชีวิตนิรันดร์
จะทรงประทานให้

เป็นพระสุรเสียงของทูตสวรรค์ผู้สูงสุดองค์นี้เองที่มีสิทธิอำนาจจะบัญชาทูตสวรรค์ทั้งสี่ให้ควบคุมลมทั้งสี่ไว้จนกว่างานนี้จะสำเร็จ และจนกว่าเขาจะออกคำสั่งให้ปล่อยมันทั้งหลายออกไป”

“บรรดาผู้ที่มีชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และมาร จะเป็นผู้ที่ทรงโปรดปราน และจะได้รับตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ บรรดาผู้ที่มีมือไม่สะอาด จิตใจไม่บริสุทธิ์ จะไม่ได้รับตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ บรรดาผู้ที่กำลังวางแผนทำบาปและลงมือกระทำบาปนั้นจะถูกข้ามผ่านไป เฉพาะผู้ที่ในท่าทีของตนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า กำลังดำรงอยู่ในฐานะของผู้ที่กำลังกลับใจและสารภาพบาปของตนในวันลบลมทินฝ่ายต้นแบบอันยิ่งใหญ่ในเวลานั้น ที่จะได้รับรับการยอมรับและถูกทำเครื่องหมายว่าเป็นผู้สมควรแก่การทรงคุ้มครองของพระเจ้า รายชื่อของบรรดาผู้ที่กำลังเพ่งดู คอยท่า และเฝ้าระวังการเสด็จมาปรากฏของพระผู้ช่วยให้รอดของตนอย่างแน่วแน่—ด้วยใจร้อนรนและปรารถนาริ่งกว่าผู้ที่คอยรุ่งอรุณ—จะถูกนับรวมไว้กับบรรดาผู้ที่ได้รับการประทับตรา ผู้ที่แม้ว่ามีแสงสว่างแห่งความจริงทั้งหมดส่องวาบลงมายังจิตวิญญาณของตน และควรมีการกระทำที่สอดคล้องกับความเชื่อที่ตนประกาศไว้ แต่กลับถูกบาปปล่อยวาง ตั้งรูปเคารพขึ้นในใจของตน ทำจิตวิญญาณของตนให้เสื่อมทรามเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และทำให้ผู้ที่เข้าร่วมกับตนในการทำบาปเป็นมลทิน ชื่อของพวกเขาจะถูกลบออกจากหนังสือแห่งชีวิต และถูกปล่อยไว้ในความมืดมิดยามเที่ยงคืน โดยไม่มีน้ำมันอยู่ในภาชนะพร้อมกับตะเกียงของตน ‘แต่สำหรับเจ้าทั้งหลายผู้ยาเกรงนามของเรา ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะขึ้น พร้อมด้วยการรักษาโรคที่ปีกของมัน”

“การประทับตราผู้รับใช้ของเจ้านี้เป็นสิ่งเดียวกันกับที่ได้ทรงสำแดงแก่เอเสเคียลในนิมิต ยอห์นก็เป็นพยานแห่งการเปิดเผยอันน่าตระหนกที่สุดนี้ด้วยเช่นกัน ท่านเห็นทะเลและคลื่นคำราม และดวงใจของมนุษย์ก็ลี้มหลวลงด้วยความหวาดกลัว ท่านเห็นแผ่นดินโลกสิ้นสะเทือน และภูเขาถูกพัดพาไปสู่ท่ามกลางทะเล (ซึ่งกำลังเกิดขึ้นจริงตามตัวอักษร) น้ำทะเลนั้นคำรามและปั่นป่วน และภูเขาที่สิ้นสะเทือนด้วยการพองตัวของน้ำเหล่านั้น ท่านได้รับการสำแดงให้เห็นภัยพิบัติ โรคระบาด ทุพภิกขภัย และความตาย กำลังปฏิบัติภารกิจอันน่าสะพรึงกลัวของมัน” Testimonies to Ministers, 445.